

Samenvatting:

De vertelster Lilian Blom (intussen 60 jaar) is twee jaar na het overlijden van haar man Louis Ferron (schrijver van beroep) nog steeds aan het rouwen. Ze is van mening dat ze het verdriet niet moet delen met haar dochters die hun eigen leven moeten kunnen leiden. Met Louis had ze geen kinderen. Ze gaat op aanraden van haar omgeving naar de psychotherapeut Charles Voorduin. De man is heel erg met zichzelf bezig en met veel mooie vrouwen in zijn praktijk. Vantevoren had zij een journaliste van een roddelblad gebeld die haar veel wist te vertellen over het feit dat Charles een Womanizer is met een draak van een vrouw die om aandacht schreeuwt. Lilian zelf heeft zich helemaal niet opgedoft, zij valt alleen op door haar rode haar.

Dan droomt zij op een nacht dat Louis haar de opdracht geeft een scenario te schrijven voor een film die hij wil maken over het oppervlakkige leventje van haar therapeut. Aarzelend besluit zij hieraan gehoor te geven. Met de camerablik van haar overleden man als “derde oog”, begint Lilian te schrijven aan een synopsis, waarin ze de psychotherapeut en zijn vrouw een bijna Barbie-en-Kenachtig bestaan toedicht. In gesprekken met hem probeert ze er achter te komen hoe dicht de feiten bij haar verzinsels liggen. Haar grootste ontdekking is dat zolang ze over anderen fantaseert, ze niet bezig is met haar eigen sores. Langzaam maar zeker komt de kleur terug in haar bestaan.

Lilian vertelt Charles over haar eenzaamheid en stelt hem zoveel vragen over zijn huwelijk dat hij zich in het nauw gedreven voelt en haar zijn geheim vertelt; hij heeft geen papieren voor zijn praktijk. Hij vraagt haar dit niet verder te vertellen, zij is nu min of meer zijn therapeut geworden. Bij haar volgende bezoek zal hij in de patientenstoel plaatsnemen, zij zal therapeut spelen.

De dochter van Lilian heeft haar bord met verhaallijnen gevonden en Lilian moet de opdracht van Louis uitleggen. Vreemd maar wel komisch ook. Uiteindelijk wil Lilian stoppen met therapie en wil dat Charles vertellen. Wanneer zij bij zijn huis komt staat dat in brand en wordt zijn vrouw in de ambulance weggereden.

Titel: de ik-persoon is met Charles op het strand en ziet hoe de zon haar strijklucht over de zee werpt. Het is ook een bepaalde manier van een filmscenario, wanneer langs het onderwerp (symbolisch de dood van Louis Ferron) wordt gekeken waarbij oneffenheden extra geaccentueerd worden. Het zou kunnen verwijzen naar de manier waarop Lilian naar de situatie met de neptherapeut kijkt.

Het verhaal bestaat uit 10 hoofdstukken die voornamelijk het bezoek aan Charles beschrijven, in een ik-perspectief. Tussendoor schrijft ze 5 genummerde hoofdstukken als ‘Synopsis’, (overzicht, inhoudsbeschrijving), in een hij-vertelperspectief; in elke synopsis zit minstens één passage waarin de ik-figuur Lilian Blom zich in een cursieve tekst rechtstreeks tot haar overleden echtgenoot wendt. Die stukjes hebben dan eigenlijk de functie van een commentaarverteller. De beschrijving van de synopsis gebeurt als het ware door een camera.

Dan volgen er nog 5 ‘takes’, mogelijkheden voor de afloop. Het boek speelt in 2007 of 2008 in Haarlem/Bloemendaal.

Onze mening:

Ariana: (afwezig), vindt het een gemakkelijk leesbaar boek. Het is bijzonder dat zij haar eigen verhaal schrijft. Opvallend zijn de heel echt overkomende beschrijvingen van haar alleen zijn, zonder echtgenoot. Soms is het verhaal verwarrend: feit – fictie? What een therapeut?!

Gerda: Zij vindt het een positief bedoeld maar onwaarschijnlijk verhaal.

Jannie: Het boek viel tegen, het leek wel een Margriet verhaal. De stijl vond zij ook niet mooi, De Huiskamer vond zij beter.

Nelleke: Het leek meer geklaag dan rouwverwerking. Verhaal van de therapeut echt ongeloofwaardig, zij had zich veel geërgerd aan het boek.

Annelies: Als rouwverwerking niet heel interessant en b.v. de houding t.o.v. de vriendinnen niet geloofwaardig.

Marne: Ik vond het wel aardig, het laat gevoelens van verdriet zien. Het idee van de cameraman was wel origineel.

Joke: Heeft het met gemengde gevoelens gelezen. Fictie en werkelijkheid zijn moeilijk uit elkaar te houden, het geheel is een beetje absurd. Een spiegel t.o.v. de therapeut, wel met afstand.

Wil: (afwezig), vond het prettig leesbaar. Zeer invoelend beschreven wat betreft het rouwproces. Echter, het tweede gedeelte waar de synopsis een rol speelt, sprak haar niet aan.

Paulien: Zij vindt het thema aan de oppervlakte, clichematige taal. Goedkoop om d.m.v. een therapeut de eigen problemen te verwerken.

De schrijfster is in 1947 in Santpoort geboren, haar ouders waren joods, haar vader veranderde zijn naam. Zij studeerde in Engeland, uit haar eerste huwelijk heeft zij 2 dochters.

Ander werk b.v. Slagschaduw en De Tuinkamer.

Annelies Lauret